

Partea din procedura principală

Dumitru-Tudor Dorobantu

Dispozitivul

Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, coroborat cu articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare dispune de elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător care atestă existența unor deficiențe sistemice sau generalizate ale condițiilor de detenție în cadrul penitenciarelor din statul membru emitent, aceasta trebuie, pentru a aprecia dacă există motive serioase și temeinice de a crede că, în urma predării sale în acest stat membru, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare va fi expusă unui risc real de a fi supusă unui tratament inuman sau degradant, în sensul acestui articol 4, să țină seama de ansamblul aspectelor materiale relevante ale condițiilor de detenție în care urmează în mod concret să fie încarcerată această persoană, precum spațiul personal disponibil pentru fiecare deținut într-o celulă a acestui penitenciar, condițiile sanitare, precum și întinderea libertății de mișcare a deținutului în cadrul penitenciarului respectiv. Această apreciere nu se limitează la controlul insuficiențelor vădite. În vederea unei astfel de aprecieri, autoritatea judiciară de executare trebuie să solicite autorității judiciare emitente informațiile pe care le consideră necesare și trebuie să se bazeze, în principiu, pe asigurările furnizate de această din urmă autoritate, în lipsa unor elemente precise care să permită să se considere că condițiile de detenție încalcă articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale.

În ceea ce privește, mai precis, spațiul personal disponibil pentru fiecare deținut, autoritatea judiciară de executare trebuie, dată fiind lipsa, în prezent, a unor norme minime în această privință în dreptul Uniunii, să țină seama de cerințele minime care decurg din articolul 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, astfel cum este interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Deși, pentru calculul acestui spațiu disponibil, spațiul ocupat de infrastructurile sanitare nu trebuie să fie luat în considerare, acest calcul trebuie să includă spațiul ocupat de obiectele de mobilier. Cu toate acestea, deținuții trebuie să păstreze posibilitatea de a se mișca în mod normal în celulă.

Autoritatea judiciară de executare nu poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție.

Constatarea de către autoritatea menționată a existenței unor motive serioase și temeinice de a crede că, în urma predării sale statului membru emitent, persoana vizată va fi expusă unui astfel de risc, ca urmare a condițiilor de detenție care predomină în penitenciarul în care urmează în mod concret să fie încarcerată, nu poate fi pusă în balanță, în scopul de a decide o astfel de predare, cu considerații legate de eficacitatea cooperării judiciare în materie penală, precum și de principiile încrederii și recunoașterii reciproce.

(¹) JO C 268, 30.7.2018.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 7 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Court of Appeal - Regatul Unit) – Safeway Ltd/Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

(Cauza C-171/18) (¹)

(Trimitere preliminară – Politica socială – Articolul 119 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 141 CE) – Lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin – Egalitate de remunerare – Sistem privat de pensii ocupaționale pentru limită de vârstă – Vârstă normală de pensionare diferită în funcție de sex – Data adoptării măsurilor de restabilire a egalității de tratament – Uniformizare retroactivă a acestei vârste la nivelul celei a persoanelor defavorizate anterior)

(2019/C 423/08)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal

Părțile din procedura principală

Apelantă: Safeway Ltd

Intimați: Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

Dispozitivul

Articolul 119 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 141 CE) trebuie interpretat în sensul că se opune ca, în lipsa unei justificări obiective, un sistem de pensii să adopte, pentru a pune capăt unei discriminări contrare acestei dispoziții, care rezultă din stabilirea unei vârste normale de pensionare diferite în funcție de sex, o măsură care să uniformizeze în mod retroactiv vârsta normală de pensionare a afiliaților la acest sistem la nivelul celei a persoanelor din categoria defavorizată anterior, pentru perioada cuprinsă între anunț și adoptarea acestei măsuri, chiar și atunci când o astfel de măsură este permisă de dreptul național și de actul constitutiv al acestui sistem de pensii.

(¹) JO C 190, 4.6.2018.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 16 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Ungaria) – Glencore Agriculture Hungary Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Cauza C-189/18) (¹)

(Trimitere preliminară – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Articolele 167 și 168 – Dreptul de deducere a TVA-ului – Refuz – Fraudă – Administrarea probelor – Principiul respectării dreptului la apărare – Dreptul de a fi ascultat – Acces la dosar – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Control jurisdicțional efectiv – Principiul egalității armelor – Principiul contradictorialității – Reglementare sau practică națională potrivit căreia, cu ocazia unei verificări a dreptului de deducere a TVA-ului exercitat de o persoană impozabilă, administrația fiscală este ținută de constatările de fapt și de calificările juridice care au fost efectuate de ea în cadrul unor proceduri administrative conexe la care această persoană impozabilă nu era parte)

(2019/C 423/09)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Glencore Agriculture Hungary Kft.

Pârâtă: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Dispozitivul

Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, principiul respectării dreptului la apărare și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în principiu, unei reglementări sau unei practici a unui stat membru, potrivit căreia, în cadrul unei verificări a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) exercitat de o persoană impozabilă, administrația fiscală este ținută de constatările de fapt și de calificările juridice, deja efectuate de aceasta în cadrul unor proceduri administrative conexe inițiate împotriva unor furnizori ai acestor persoane impozabile, pe care sunt întemeiate decizii rămase definitive de constatare a existenței unei fraude în materie de TVA, săvârșite de acești furnizori, cu condiția ca, în primul rând, aceasta să nu scutească administrația fiscală de obligația de a aduce la cunoștința